

e-Bubbels uit

Filosofenfontein

28 augustus 2020

Voorwoord

Beste lezers,

Met deze e-bubbels bezorgen we jullie weer veel lectuur: heel wat informatie en nieuws, een beetje ontspanning en tevens stof tot nadenken. Deze keer zijn alle rubrieken goed gevuld dankzij de medewerking van velen onder jullie.

Zet je rustig neer en neem de tijd om deze e-bubbels te 'consumeren'.

En vergeet ook niet dat je bijdragen steeds welkom zijn op info@filosofenfontein.be. Mail ze ons voor 8 september, dan kunnen ze in de volgende uitgave opgenomen worden.

Jacqueline

Overwegingen op de vieringen

Reacties op de bezinning 'Samen in hetzelfde schuitje' door Sabine

Dit beeldend evangelieverhaal vertolkt de geschiedenis van de eerste christelijke gemeenschappen en hiermee ook de zoektocht van ons eigen geloof en dat van onze kapelgemeenschap. De bezinningstekst is te vinden op [9 augustus 2020](#).

De vragen daarbij zijn:

- **Hoe ervaar jij dit?**
- **In welke scène/personage herken jij je het best en waarom?**

Hallo Sabine,

Ik heb je bezinning met aandacht gelezen en veel van wat je schrijft is zeker herkenbaar. Toch voeg ik graag enkele kanttekeningen toe.

Voor mij is de storm op het meer het ervaren van Gods afwezigheid. Ook Jezus nabijheid voel ik niet... het blijft een mysterie!

Ik ervaar meer dat God ook nu ver weg is... en zijn afwezigheid kan ik niet invullen... God en Jezus zijn voor mij niet vanzelfsprekend verkrijgbaar.

Ook de kerk moet zich ontdoen van vele zekerheden, ik denk dat alleen via veel geduld een nieuwe weg kan worden gevonden.

De Corona pandemie kan zeker een gelegenheid zijn voor het zoeken naar nieuwe vormen van kerk-zijn....

Deze tijd kan een tijd zonder God zijn maar zijn afwezigheid is nodig, zegt Tomas Halik. We moeten hem laten komen in zijn nieuwheid.

De storm op het meer is misschien de voorbode van iets wat nog komen moet, totaal onverwacht!

Met de beste groeten

Gonda

Hoe ervaar ik de situatie van onze kapelgemeenschap vandaag?

Dat we niet meer in dezelfde boot zitten maar in verschillende sloepjes waar niet iedereen in kan of wil en drenkelingen worden, die zich alleen moeten redden zonder de aanwezigheid en betrokkenheid van anderen.

Wij missen onze boot om samen te zijn en daarin Jezus te ontmoeten. Is de vrees voor de (tweede) golf niet te groot? Of moeten we gezamenlijk uitkijken naar een ander schip?

Jacques Perquy

Aanzet tot de bezinning door Lisette

De bezinningstekst zelf is te vinden op [15 augustus 2020](#).

Zoals zovelen onder ons keek ik heel erg uit naar de heropening van de Kapel van Filosofenfontein. Het was dan ook een hele teleurstelling dat door de opflakking van de Coronabesmettingen we nog niet samen kunnen vieren in het Kapelgebouw.

De zondagse viering van Filosofenfontein is voor mij een totaalbeleving: het betreden van de prachtige tuin in de wisselende seizoenen, het begroeten van de kapelgenoten, het ruime, lichte en luchtige kapelgebouw, de liederen, de lezingen, de homilie, de gebeden, de rituelen, het napraten, ... Het is een gelegenheid om tot rust te komen tussen de drukke bezigheden door, om te luisteren, om te bidden, te reflecteren, te zingen, ... En dat mis ik.

Ik ben mij er terdege van bewust dat we door deze Coronacrisis in een nieuwe realiteit belanden en dat we ons zullen moeten aanpassen. Er zullen zich zeker en vast nieuwe opportuniteiten voordoen, die we zullen moeten aangrijpen.

Ik heb veel respect voor de gedrevenheid van de kerngroep, voor alle mooie nieuwe initiatieven: de huis- en tuinkerken, de e-bubbels, de stille wandelingen, ...

Spirituele bubbels afgewisseld met een grote viering in een kerkgebouw is een mooi perspectief. In de huidige netwerksamenleving zullen we zo toch nog een plaats kunnen vinden, waar we in verbondenheid de zorg voor de ziel kunnen opnemen.

Geprogrammeerd als voorganger op de hoogdag Onze-Lieve-Vrouw Hemelvaart, was ik eerst niet erg geneigd om een viering op papier te zetten. Zoals hierboven vermeld vind ik de totaalbeleving belangrijk en is dit moeilijk schriftelijk te vatten.

Na het lezen van het voorgeschreven Evangelie voor 15 augustus 2020, waarin het bezoek van de zwangere Maria aan haar eveneens zwangere nicht Elisabet wordt verteld, met als hoogtepunt het Magnificat, wil ik mijn engagement enigszins nakomen en een aantal overwegingen met de kapelgemeenschap delen.

Lisette Monard

Huiskerk, tuinkerk, wandelkerk ...

Stiltetocht 16 oogst 2020

Wij hadden ons ingeschreven om deel te nemen aan de stiltetocht, die door de kapelgemeenschap georganiseerd werd, in Heverleebos. Het deed deugd mensen buiten onze bubbel weer te zien, hoewel het ook wat vreemd onwennig was.

De autostrade rijdt onze gedachten in het stof van de 21ste eeuw (postcoron lockdown). Hoe anders is deze ervaring dan deze tijdens de lockdown, wanneer we mochten genieten van de geuren uit het bos en van het vogelconcert in de lente van hun leven.

Waar het in de straten vreemd stil bleef, ontdaan van de heldere kinderstemmen, daar nam het bos ons mee in de klanken van een ongestoorde natuur.

Dat roept bij ons een herinnering op aan 'eens de stilste plaats in het zwarte woud'. Wij hadden om beurten de rolstoel over de kasseien naar boven geduwd, steeds hoger, van paal tot paal om ten slotte boven te genieten van een 'hemelse Ruhe'. Een vogel steeg zingend op om diepte te geven aan de stilte, stiller dan stil.

Terug naar onze stiltetocht 2020.

De autostrade heeft zich hersteld in al zijn dominantie. Tot een heel eind in het bos is het een richtsnoer voor zij die zouden dwalen.

Onze voorganger loodst ons in de schuilhut, die met haar lemen wanden de decibels herleidt tot een aanvaardbare drempel. Als prelude krijgen we wat muzikale omkadering en dan leest hij een gedicht voor.

In gedachten verbonden met hen van wie we reeds afscheid namen en heel in het bijzonder met Jo die we willen gedenken in de natuur. Een voorgangster vraagt ons om op onze tocht wat natuur mee te nemen naar de bank van Jo om deze te verfraaien met levende natuur en om zo leven en dood te verenigen.

De stilte weerklinkt in onze stappen, we horen de bomen fluisteren in de lichte bries. Op de plaatsen waar de boskap diepe wonden liet, heeft de nieuwe aanplant terrein veroverd. Er vallen veel open plaatsen die vreemd paars naar heide geuren. In het voorjaar speelden hier enkele gezinnen die zich hadden vrij gemaakt uit de lockdownregelgeving.

Wij komen op het kruispunt van vijf wegen waar in het verleden 'oude mannen' na hun werkdag samen kwamen om wat bij te praten en te genieten van elkaars gezelschap en van de zon gemilderd door de bomen.

Een bos dat enkel hoorbaar is, wanneer het in en rondom ons stil wordt. Wij voelen het bos op onze huid, onze gezichten en luisteren naar het verhaal van de bomen, naar de voetstappen van de anderen. We zien hoe de planten, de struiken, de bomen geleden hebben onder de hitte, de boskap, de nonchalante wandelaars en de fietsers.

Langzaam groeit de stilte in mijzelf, het loslaten om verder te gaan.

We zetten onze gps op dwalen en stappen met een blik op oneindigheid.

Vorbijsteken, achterblijven en weer doorgaan, afgeleid door hen die mos, takken en bladeren verzamelen, ga ik voorbij aan varens, kattenstaart, weegbree en heide, denkend aan de wegen die eeuwen terug door mensenvoeten gebaad werden in het landschap, en waar onze gids Jo me leerde oog voor te hebben.

In gedachten bij de steen, die wordt verlegd in een rivier, de steen, die hoe klein ook, toch belangrijk is als onderdeel van de weg.

Een steen in hartjesvorm treft mijn 'stille aandacht', vraagt om meegenomen te worden als aandenken voor en aan Jo.

Samen in stilte staan we rond de bank van Jo. De gedachten gonzen woordenloos. Een engel uit de groep herstelt de gedachtenisplaats door het achteloos weggegooide, achtergelaten afval te ruimen zodat de stilte over ons kan komen als een zegen. Dank u dat er engelen van mensen zijn die net dat beetje meer zien en zijn. Daarna zingen en zegenen we dit samenzijn met allen hier en verbonden met allen.

In gedachten ben ik bij de homilie van vanmorgen die we mochten beluisteren op ons scherm. Het was een oproep om allen kruimels te zijn voor elkaar, mensen die voedsel willen zijn voor hun medemensen. Het was een mooie duiding van het verhaal over de vrouw uit Kanaän die Jezus smeekte om bijstand.

Magda en Herman

Foto's: Erik Degans en Frank Cuypers

De bank voor Jo Symons was het eindpunt van de wandeling. Daar is een kort bezinningsmoment gehouden. Er was aan iedereen gevraagd om tijdens de wandeling rond te kijken en onderweg 'iets' dat opviel en aan Jo of aan de bijzondere tijden deed denken op te rapen en mee te nemen.

Bij het bezinningsmoment werden deze zaken dan op de bank gelegd - steeds in stilte.

Dat is het verhaal achter de voorwerpen die je op de bank ziet liggen.

Laten we bidden voor alle bejaarden waar ook ter wereld, ver af of dichtbij, thuis of in woonzorgcentra, die geconfronteerd worden met een diepe eenzaamheid in deze coronatijd.

Dat we hen niet vergeten, maar blijven verrassen met kleine en grote attenties (een telefoon, bezoek, kaartje, wuiven aan het raam, ...) om elkaar recht te houden.

Laten we vooral onze kapelgangers niet vergeten die onze vieringen niet meer konden bijwonen en die zich dikwijls de vraag stellen 'Hoe zou het nog zijn met ...?'

Sabine

Samen sterk, Solidariteit, Stilte, Spreken, Schoonheid, ...

Sterkhouders als hoop in bange dagen ...

Zomer en zon en vakantie en Een ideaal samenspel voor een zorgeloze tijd en toch zijn het eerder bange dagen. Wie even uit het raam kijkt, ziet hoe dreigende onweerswolken zich samepakken boven onze wereld. Ook wie liever binnenblijft, ontsnapt er niet aan: de media serveren ons dagelijks - terecht - een portie weinig opwekkend nieuws. Drie voorbeelden? ...

De coronacrisis die ons dwingt tot afstandgedrag dat heel ongemakkelijk, zelfs tegennatuurlijk aanvoelt. De recente herdenking van de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki die ons de gevaarlijke nucleaire dreiging van vandaag in herinnering brengt. De onheilspellende berichten over klimaat en natuur zoals gletsjers die steeds sneller smelten en de zeespiegel doen stijgen.

Je zou van minder wegstappen en het onweer ontkennen. Hoe kan je leven als ondergang steeds meer je horizon bepaalt? Hoe kunnen vooral jongeren geloven dat er voor hen een toekomst is? Een mens heeft hoop nodig om bedreigingen onder ogen te durven zien en niet verlamd te raken. Hij heeft anderen nodig die in hemzelf krachten genereren, hij heeft mensen nodig die moedig, soms creatief zijn ook als de weg onbegaanbaar lijkt. Hij heeft sterkhouders nodig die voeding geven aan de hoop. Wie goed kijkt, ziet er wellicht méér dan vijf ...

Samen sterk ...

China en Rusland feliciteren Loekasjenko met zijn 'overwinning' in de presidentsverkiezingen in Wit-Rusland. Kan het cynischer? De ene dictator die de andere de hand boven het hoofd houdt terwijl Europa lippendienst bewijst aan haar basisbeginselen van democratie en mensenrechten.

Een politiebusje rijdt frontaal in op betogers in Minsk! Het is de tegenhanger van het iconisch beeld van de tank die in 1989 op het Tiananmenplein in Peking door één weerloze man werd tegengehouden. Kan een volk met blote handen een meedogenloze macht stoppen? Er zijn eerder al potentaten moeten vertrekken onder druk van de volkswil.

Solidariteit ...

Lockdown! Je hebt een tuin, een terras, eventueel een tweede verblijf en je overleeft het wel. Niet zo in wijken als Kuregem in Anderlecht waar gezinnen uit de meest kwetsbare laag van de samenleving plots opgesloten zaten in hun kleine appartementen. "Er weerklonk een oorverdovende stilte vanuit de overheid" zegt Hayad El Aroud, directrice en opvoedster in het 'Maison des enfants Le Compas'. Noodgedwongen gooide ze het roer van de werking van de vzw

om: van naschoolse opvang met huiswerkbegeleiding staat de tuin van het tehuis nu open voor gezinnen uit de buurt om te komen spelen. “We kunnen hen niet in de steek laten ...”

Stilte

In onze wereld is ‘lawaaï’ overal aanwezig: op straat, in onze beeldcultuur, via het geklets op sociale media, ... Stilte wordt vaak als onbehaaglijk ervaren en onmiddellijk opgevuld: we kennen het nauwelijks nog. Midden al dat geweld loopt op Kerknet ¹ in juli en augustus het verhaal van de Estse componist Arvo Pärt. Zijn zoektocht naar stilte in de muziek klinkt als een verademing.

“Ik denk dat de hedendaagse luisteraar aangetrokken wordt tot de belofte die die muziek inhoudt. Een soort belofte van eenvoud, rust, stilte, zuiverheid.” (Jan Christiaens, musicoloog). Pärt als tegengif tegen de tirannie van het lawaai, als een weg naar binnen.

Spreken

De moord op Ilse Uyttersprot maakte ons weer sterker bewust van het meestal verdoken fenomeen partnergeweld en/of huiselijk geweld. De corona-afzondering waarin partners en/of gezinnen nu meer dan anders verzeilen, zet verwrongen patronen in relaties sterk onder druk en laat ze soms uitmonden in geweld. Huiveringwekkend hoe manipulatie, zwijgplicht, schuldgevoelens, familiale loyaleiteit ertoe bijdragen dat slachtoffers zolang monddood blijven.

Bij berichtgeving over dit fenomeen verschijnt vaak het nummer 1712 op het scherm. Er is misschien een uitweg als wie geweld ervaart, er over kan spreken, als wie het vermoedt bij iemand anders, het effectief aankaart. Hoop groeit hier als gesprek start.

Schoonheid

In ‘Zomergasten’ (VPRO ²) was op 2 augustus Nazmiye Oral, actrice, schrijver en theatermaker te gast. Eén van haar keuzefragmenten komt uit ‘The Phone of the Wind’. Die documentaire brengt in beeld hoe ergens aan de kust in Japan een witte telefooncel staat met daarin een zwarte ouderwetse telefoon. Sinds de tsunami van 2011 gebruiken duizenden mensen dit niet aangesloten toestel om met hun overleden dierbaren te praten. In het fragment dat van een ontroerende eenvoud is, zie je een echtgenote en haar twee kinderen in gesprek gaan met hun verdwenen vader. De schoonheid van dat ritueel heelt wonden en geeft mensen terug moed.

De hoop zoals ze achterbleef op de bodem van de doos van Pandora, wordt pas werkzaam als ze gevoed wordt, als ze gedragen wordt door sterkhouders, belichaamd in concrete mensen en projecten. Elk van ons kan op zijn beurt, op zijn plaats die mens zijn ...

Jef Schoenaerts

In de hemel mag ik meer volk zien

Op 13 augustus schreef Sarah Vankersschaever (geen familie!) een mooi stukje in de Standaard over: [‘Bejaarden in de vergeetput’](#).

Rika Van Kersschaever

Elk nieuwsje van onze bejaarde kapelgangers (een foto, bericht, kaartje, ...) is welkom. Stuur het door naar info@filosofenfontein.be, dan nemen wij het graag op in onze e-bubbels!

¹ ‘De wereld van Pärt’ was een achtdelige reeks die in juli en augustus acht weken lang te lezen/beluisteren was op Kerknet en voorlopig (?) nog terug te vinden is op www.kerknet.be

² ‘Zomergasten’ is een live interviewprogramma van de vpro op NPO2 op zondagavond tijdens de zomer. Deze vaak heel boeiende interviews zijn (voorlopig?) terug te vinden www.vpro.nl

Op e-pero bij Anne-Lieze

Je moet nu maar eens het ongeluk hebben om eigenaar te zijn van een kledingwinkel of boetiek (klinkt dat niet wat chiquer?). Zelfs tijdens de solden komt er geen kat! Wij daarentegen hebben niets in de verkoop, maar ook niet te klagen. De aperitiefjes na de tuinkerken zijn gratis. We hebben succes. We zijn volgeboekt!

*“... Wat was ik blij om iedereen terug te zien vorige zondag!
De meesten had ik zeker een half jaar niet gezien.
Het was goed dat de e-bubbels er waren, want zo hielden we contact.
Zeker de humor kon ik erg appreciëren ...”*

Dit berichtje kreeg ik in de mailbox, na onze stille wandeling van zondagavond. Het is inderdaad heel fijn om elkaar ook eens in een andere omgeving te ontmoeten. Ik had Jef nog nooit in korte broek gezien. Eens iets anders dan die deftige pullovers van hem!

Zijn de ontmoetingen tijdens en na een viering, sinds corona, nu dubbel belangrijk? Mijn schoondochter gaf mij bij elk ‘stoep-bezoekje’ een plantje. Mijn vensterbanken staan nu vol. Ze groeien als kool omdat ik met ze babbel!

Een echtpaar raakt misschien ook wel eens uitgepraat. Maar wat als je alleen woont? Wat zeg je de hele dag tegen een kanarie of een konijn?

Heerlijk om elkaar tegen te komen! Het is niet eens nodig om een diepgaand gesprek te hebben, hoe zinvol ook. Nu is het even gewoon ‘keuvelen’ over recepten, boeken, films, en vooral over al onze kwaaltjes. Het gemis blijft onderhuids aanwezig, maar dat lachen we voor even weg.

De tuinkerken hebben nog iets extra’s in de aanbieding. Zeker nu de parabels aan bod komen. Bij Sabine ging het letterlijk stormen toen de parabel werd gelezen van Jezus die over het water wandelde. En Jef had zijn onkruid speciaal laten groeien tussen de tarwe (bloemen) in zijn tuin. De Heer zag dat het goed was en deed er nog een schepje bovenop.

Wat maakt het contact met onze kapelgenoten zo bijzonder...?

Anne-Lieze

“Mijn geloof sterkt me in het onderscheiden van mijn wetenschappelijke roeping. Geloof en wetenschap versterken immers elkaar.”

Dit zegt Sabine Van Huffel in een interview over haar gelovig zijn en haar onderzoekswerk. Dat interview is één van de getuigenissen in de themarubriek ‘Gelovige wetenschappers’ in Kerk en Leven. Het artikel werd ook ingeleid in het Bijbelcitaat van [zaterdag 22 augustus 2020](#) en werd in verband gebracht met Georges Lemaître die top ingenieur-wetenschapper en tegelijk priester was.

Misschien wat interessante lectuur bij een bubbel-glaasje?

Hieronder kan je het interview met Sabine volgen.

En toen schiep God... een gelovige wetenschapper?

Geloof en wetenschap. Hebben ze volgens sommigen niks met elkaar te maken, dan staan ze volgens anderen per definitie op voet van oorlog met elkaar. Weer anderen zijn van oordeel dat geloof en wetenschap prima met elkaar kunnen samengaan. Hoe dan ook, gelovige wetenschappers zijn er altijd geweest. Ook vandaag zijn ze er, al springen ze misschien minder in het oog dan sommige van hun atheïstische collega's. *Kerk & Leven* ging praten met vier gelovige wetenschappers. Hoe bekijken en beleven zij de relatie tussen geloof en wetenschap?

Christof Bouweraerts & Bertrand Goethals

Sabine Van Huffel • medische data-analist

‘Mijn geloof sterkt me in het onderscheiden van mijn wetenschappelijke roeping’

Toen ze als zestienjarige twee maanden in het ziekenhuis verbleef voor een scoliose-operatie, deelde Sabine Van Huffel de kamer met drie kankerpatiënten. Twee stierven aan die ziekte, met de derde onderhield ze een kwarteeuw lang een intense vriendschap, tot ook zij overleed aan kanker. Toch heeft Van Huffel uitstekende herinneringen aan haar periode in het ziekenhuis. „Er werd veel gelachen en plezier gemaakt”, zegt ze. „En ik ervoer er vooral veel liefde. Het jaar daarop moest ik een studiekeuze maken. Het was duidelijk dat ik mijn talenten wilde benutten in dienst van de geneeskunde. Zodoende koos ik voor ingenieurswetenschappen en ging ik me verdiepen in medische signaalverwerking, zoals het elektrodiagram en het elektro-encefalogram.”

„Onze wetenschappelijke successen zijn niet per se groter, maar we weten ze beter naar waarde te schatten.” © Sabine Van Huffel

Uiteindelijk schopte Sabine Van Huffel het tot hoogleraar aan de faculteit ingenieurswetenschappen van de KU Leuven. Ze voert er onderzoek naar wiskundige methodes voor medische diagnostiek en vier jaar lang was ze programmadirecteur in de opleiding tot biomedisch ingenieur. „Een roeping”, zo bestempelt ze haar academische bezigheden. „Mijn geloof sterkt me in het onderscheiden van mijn wetenschappelijke roeping. Geloof en wetenschap versterken immers elkaar. Niet dat ik de wetenschappelijke methode wil toepassen op de theologie, maar mijn geloof hielp me tijdens mijn academische loopbaan geregeld om beslissingen te nemen. Ik maakte immers kennis met de spiritualiteit van Taizé en van de jezuïeten. Tijdens stilteretraite met laatstgenoemden leerde ik bidden met het evangelie en luisteren naar mijn diepste verlangen, met het vertrouwen dat dat ook is wat God verlangt. Jaarlijks trek ik nog steeds op stilteretraite om de balans op te maken.”

Van Huffel staat in academische kringen erom bekend toegewijde en saamhorige doctoraalstudenten te begeleiden. „God is liefde”, zegt ze stellig. „Wij hebben dan ook de opdracht te leren liefhebben, en dat in alle omstandigheden. Mijn geloof beperkt zich niet tot mijn privéleven. Professioneel ben ik immers geen andere persoon. Daarom vind ik het belangrijk dat mijn studenten een fijne band opbouwen met elkaar en dat ze goed met elkaar kunnen samenwerken. Het competitieve model dat wel eens in de academische wereld sluipt, is niet aan mij besteed. Die liefdevolle aanpak betekent niet per se dat onze wetenschappelijke successen groter zijn, wel dat we ze beter naar waarde weten te schatten.” (bg)

Getuigenis van een kapelgenoot

Beste kapelgenoten,

In mijn vorige brief (in de [Coronanieuwsbrief](#) van mei) overheerste vooral paniek, zodanig zelfs dat ik het verlies van mijn dierbare echtgenoot Vik ongeveer anderhalf jaar geleden naar de achtergrond schoof en mij concentreerde op 'overleven'.

Ondertussen hebben we jammer genoeg leren leven met het akelige virus en met de drastische maatregelen, zoals contacten beperken en mondkmasker dragen. We vonden een zekere modus vivendi, vooral eind juni en begin juli, toen er zo weinig besmettingen waren, zeker in Leuven, dat we ons al wat losser gedroegen.

O wee, toen kwam de tweede golf, de bubbel van vijf, dat is mijn dochter en haar gezin. Op haar rust de zware taak om mij wat op te vrolijken als ik eenzaam ben. Dat wil ik haar niet aandoen, ik hang niet aan haar telefoon, zij belt me zelf op als het haar past.

Na een weldoende vakantie in Griekenland (het Europese land met de minste besmettingen) is ze weer beginnen te werken, ondanks de vreselijke hitte. Bij 33 graden kwam ze zelfs even met de fiets op bezoek. Wat doet dat deugd!

Gisteren, 15 augustus: normaal zouden we in de kapel genieten van een inspirerende viering over Maria en daarna nog wat napraten, niets daarvan!

Gelukkig is de grootste hitte voorbij en loop ik af en toe in mijn tuin om te genieten van de uitgedroogde natuur die een beetje bekomen is door de deugddoende regenbuien. Die regenbuien vervulden me telkens zo van vreugde dat ik dacht aan de natuurvolkeren, bijvoorbeeld in het oude Mexico, die de regengod aanbaden omdat hij hun het gezegende hemelwater geschonken had.

Als voorbereiding op een ontmoeting met vrienden uit onze studietijd dook ik in mijn kasten, op zoek naar oude foto's en brieven. Urenlang zat ik nu met mijn hoofd en mijn hart bij Vik en sprak ik met hem over die mooie tijd en het geluk dat we elkaar gevonden hadden, we zaten in hetzelfde studiejaar. Het had ook anders kunnen zijn!

Nu overheerste in de plaats van verdriet een grote dankbaarheid voor al die mooie jaren samen, ons gezin, ons huis, ons werk, onze reizen, onze ontmoetingen, vaak met buitenlandse collega's die ook gefascineerd waren door de studie van de beroemde, maar te vroeg gestorven Brits-Canadese schrijver Malcolm Lowry. Viks werk over het tragische leven en het werk van deze man was nog niet af, grotendeels wel. Zijn Amerikaanse en Canadese collega's moeten het nu verder zetten.

Hopelijk wordt dat vaccin vlug gevonden, zodat ik weer een aantal van die lieve mensen van vroeger en jullie natuurlijk ook kan ontmoeten.

Wonderlijk, hoe we nu pas de essentie van ons mens zijn ontdekken: elkaar ontmoeten en praten, desnoods over koetjes en kalfjes, maar met die warme menselijkheid die niet alleen onze woorden, maar ons hele lichaam uitstraalt in het samenzijn. In die zin is het vermaledijde mondkmasker een welkome hulp, zo is een beperkte ontmoeting toch mogelijk.

Warme groeten,

Danielle Auwaerts

Zoals jullie weten zit ik niet op Facebook.

Ik probeer dan ook vrienden te maken buiten Facebook om. Daarom ga ik alle dagen de straat op en vertel ik aan de voorbijgangers dat ik goed geslapen heb, wat ik gegeten heb, hoe ik me voel, wat ik aan het doen ben en wat ik nog ga doen.

Ik luister naar de gesprekken van de mensen en dan zeg ik hun **“Ik vind dit leuk”**.

Resultaat: ik heb al 3 personen die me volgen: 2 politieagenten en 1 psychiater.

Je vakantie voor dit jaar ... ?

Een wiskundige berekening geeft ons weer waar we dit jaar best op vakantie kunnen gaan. Zijn jullie nieuwsgierig? Neem dan je rekenmachientje almaal vast en volg wat hieronder staat.

Kies een cijfer tussen 1 en 9

Vermenigvuldig dit met 3

Het resultaat + 3

Opnieuw x 3

Maak nu de som van de 2 cijfers

Het getal dat je nu bekomt, geeft in de tabel hieronder je bestemming aan.

1. Portugal	8. Kenya	15. Dubai
2. Spanje	9. Thuis	16. Hawai
3. Mauritius	10. Zanzibar	17. Thailand
4. Caraïben	11. Tenerife	18. Indonesie
5. Australie	12. Bali	19. Sechelles
6. Zuid afrika	13. Japan	20. Frankrijk
7. Florida	14. Italie	

Duidelijk?

Hoe zou het nog zijn met ... het orgel?

Kent U Aristide Cavallé-Colle?

Nee, hij was niet de pastoor van Mannekensvere die te gast was op het Fonteinfeest van 2019 en hij was ook niet één van de eerste lekenvoorgangers in Filosofenfontein. Cavallé-Colle was een Franse orgelbouwer uit de 19e eeuw. Hij heeft vele schitterende orgels gebouwd voor de beroemdste kerken in Europa, zoals de Saint-Sulpice kerk en de Notre Dame in Parijs, de kathedraal van St Omer en de kerk van de Jezuïeten op de Waversebaan.

De kapel van Filosofenfontein was voor hem helaas te hoog gegrepen.

Daar staat sinds 2011 een 'Van den Berg & Wendt' orgel, naast het oorspronkelijke kleinere orgel.

Het orgel is één van de vele pijlers van Filosofenfontein.

Virtuoos bespeeld door de organisten begeleidt het orgel ons doorheen de liturgie.

Met aan het begin

muziek die verwelkomt en uitnodigt tot bezinning.

Met tijdens de viering

muziek als begeleiding en ondersteuning van het koor, zodat ons zingen geen 'twee keer', maar nog 'vele keren meer' bidden wordt.

En met aan het einde

de Sortie als volmaakte afsluiting van de viering.

Hoe lang al zwijgt het orgel nu?

Corona heeft niet alleen grote invloed op mensen; een lange periode van stilzwijgen is zeer nadelig voor een orgel. Maar we kijken hoopvol vooruit: er wordt hard gewerkt om het orgel spoedig uit te breiden met een tweede manuaal.

De liturgie zal nog zoveel mooier worden, omdat de samenzang tussen koor en gemeenschap beter ondersteund kan worden. En er zal, tussendoor of bij speciale gelegenheden, een breder repertoire van orgelliteratuur gebracht kunnen worden. Ik beeld mij in dat Bach en Buxtehude, mochten ze het geweten hebben, hun kandidatuur voor een speciale compositie voor het orgel al naar info@filosofenfontein.be zouden gestuurd hebben.

Hoe mooi zullen ze klinken, die eerste noten wanneer we weer samen kunnen vieren!

Frank

Foto: Peter Malfliet

Informatie en interessante weetjes

Over Danneels schrijven?

“Over Danneels schrijven zou je dat wel doen?”, An formuleert de twijfel in me luidop. Ik las recent een boek over Godfried Danneels, geschreven naar aanleiding van zijn 80ste verjaardag door de biografen Jurgen Mettepenningen en Karim Schelkens.³ Ik blij aangegrepen door het levensverhaal, waarvan wij Belgen (Vlamingen?) vele delen als toehoorders meemaakten.

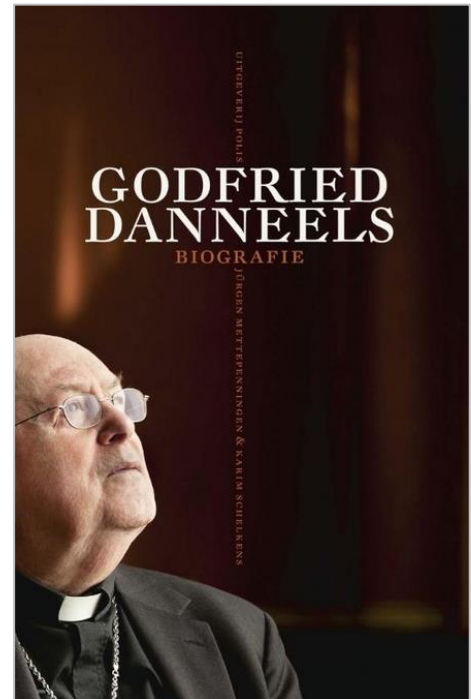
Mogelijk nam ik onbewust dat boek uit de bib-rekken omdat ik Danneels enkele keren heb ontmoet in verband met thema's waar ik zelf mee bezig was: de plaats van gehandicapte personen in het wetsvoorstel over abortus van Herman-Michielsen; het land op zijn kop door de weigering om die wet te ondertekenen door koning Boudewijn; de euthanasiekwestie en het seksueel misbruik in de kerk. Mogelijk wilde ik nagaan of ik er zelf niet zijdelings ergens in vermeld stond. Quod non. Overigens hou ik niet zo erg van het onderbewuste en nog minder van mijn eigen onderbewuste. Daarom werd ik orthopedagoog.

Maar we leven toch nog steeds in een land met vrije meningsuiting en ik wil ook wel een inspanning leveren om mee te werken aan de schrijffonteinbubbels. Ik som enkele gedachten op die me na de lectuur bij bleven:

Danneels was een erg begaafde humanistische intellectueel en filosoof (theoloog?). Hij was in bijna al zijn studies een primus perpetuus behalve voor turnen en wiskunde.

Hij was bezorgd over de intellectuele achteruitgang van de kerk bij de bisschoppen en kardinalen. O.a. door de vorming aan de universiteit van Leuven keek hij erg genuanceerd naar het leven, meer dan vele van zijn collega's. Als gevolg daarvan kon hij vanuit verschillende perspectieven naar verschillende kwesties kijken en bleef hij zijn hele leven in de kerk een bruggenbouwer tussen de strekkingen. Hij werd daar ook voor gewaardeerd. In het openbaar nam hij niet zo'n uitgesproken en strijdbare standpunten in, maar achter de schermen nam hij het op voor de bevrijdingstheologen, voor de dissidenten in de wereldkerk en in de eigen kerk. Misschien is 'het opnemen voor' niet steeds het juiste werkwoord, maar hij probeerde toch zo lang het ging 'on speaking terms' te blijven met de dissidente priesters waaronder o.a. ook de vroegere onderpastoor van Sint-Lambertus, Jos Verstraeten, die problemen kreeg (of maakte?) met zijn uitgesproken Vlaamse gezindheid in Tervuren.

Danneels had meer moeite dan ik dacht met het feit dat Leonard bisschop van Namen werd en nadien zelfs zijn opvolger. Dit was zeker niet zijn keuze. Ook met Johannes Paulus II waren er meningsverschillen. Zo was er een werkgroep met collega's kardinalen waar Danneels zich erg voor inzette en waarin men in een grote collegialiteit en zonder schroom de problemen van de kerk besprak. Deze groep verloor aan invloed en stierf een stille dood.

³ Hier zijn de gegevens van het boek: 'Godfried Danneels - Biografie' door Jurgen Mettepenningen en Karim Schelkens, Uitgever: Antwerpen: Polis, 2015, ISBN: 9789463100229 (hardback, Polis)

Het boek is nog steeds als e-book te koop. Het kan besteld worden op:

<https://www.boekenwereld.com/jurgen-mettepenningen-godfried-danneels-9789463100601>

Ook de keuze van Ratzinger als paus was voor Danneels een grote ontgoocheling. Voordien had hij al een paar keer gereageerd tegen bepaalde standpunten van Ratzinger. Danneels had de Belgische pers beloofd om hen te woord te staan onmiddellijk nadat de nieuwe paus bekend zou zijn. Hij was daarom afwezig op het diner met de andere kardinalen die met Ratzinger zijn pausschap vierden. Tijdens het gesprek met de journalisten kon hij zijn teleurstelling niet verbergen. Zelf gaf hij de uitleg dat hij erg moe was en vandaar zijn gezichtsuitdrukking. Dit werd door Ratzinger niet in dank afgenomen. Enkele maanden later hebben beiden die situatie bijgelegd, 'sans rancune' voor Ratzinger.

Ik blijf onder de indruk van de totale overgave van Danneels voor de kerk in de verschillende werkgroepen, in de verantwoordelijkheden die hij opnam en die hij kreeg bijvoorbeeld ook als vertegenwoordiger van Pax Christi in de wereld. Hij leek mij veel meer aanwezig dan wat ik vroeger dacht, met veel meer invloed ten goede voor het Rijk Gods. Wij, Vlaamse christenen, konden vele zaken van de Kerk naast ons neerleggen. Hij, als bisschop, kon dat natuurlijk niet.

Er is dan nog de ellende van bisschop Van Geluwe. Na een Okra-viering in Brugge, waar Danneels voorging, loodste Van Geluwe hem in het gesprek met de man die hij seksueel misbruikt had. Danneels was moe en wilde dat op dat moment niet doen, maar de familie en die man was al onderweg. Van persoonlijkheid een bruggenbouwer liet hij zich toch overhalen om dat gesprek aan te gaan. De betrokken familie was verrast om Danneels te zien, die niet meer in functie was. Ze hadden de nieuwe aartsbisschop Leonard verwacht. Mogelijk dacht Van Geluwe dat hij meer kansen zou hebben met Danneels, die toch altijd naar een mogelijke overeenstemming zocht.

Met deze houding heeft Danneels zich vergist maar hij was in de val gelopen en reageerde vanuit zijn persoonlijkheid minder doordacht dan wat nodig was, zoals dat later meer dan duidelijk zou worden.

Gelukkig kwam er op het einde van zijn kardinaalschap een vorm van verrijzenis met de keuze van de nieuwe paus Franciscus en kon hij zelf als oudste kardinaal fysiek aanwezig zijn bij de balkonscène met paus Franciscus.

Ik ben onder de indruk van dit leven ten dienste van die Kerk, waar hij het ook regelmatig moeilijk mee had. Hij zette zich daadwerkelijk in om te proberen dingen ten goede te veranderen. Het boek eindigt met een uitspraak van de pastoor van Ars "Alles is genade". Zou dat inderdaad zo zijn?

Herman Wouters

STOP GEWELD tegen vreedzaam betogende burgers in Wit-Rusland

Op de website van Amnesty International loopt momenteel, naast andere petitie's, een heel belangrijke petitie tegen het geweld dat door de overheidsdiensten wordt gepleegd op vreedzaam betogende burgers in Wit-Rusland.

Zoals u weet, verdenkt een meerderheid van de burgers in Wit-Rusland de huidige president van fraude bij de laatste verkiezingen. Elk protest tegen de verkiezingsuitslag wordt uiterst hardhandig aangepakt. Veel vreedzaam betogende burgers werden op een brutale manier gevangen genomen.

Wij willen hen steunen door een petitie te ondertekenen die de overheid oproept tot het stoppen van het geweld tegen de betogers. U vindt de website met de petitie hieronder:

<https://www.amnesty-international.be/wit-rusland>

Lut Saelens

Kolet Janssen kijkt, schrijft en vertelt

We kennen Kolet Janssen al als schrijfster van boeken en als spreekster. Ze is trouwens al een tijdje geleden voor het avondprogramma van Filosofenfontein komen spreken.

Zij blijft zeer actief bezig. Ze heeft een blog met allerlei korte verhaaltjes. Daar schrijft ze: “Elke dag zie ik zoveel merkwaardige dingen, dat ik er wel over moet schrijven. Om beter te begrijpen wat er gebeurt. Om verbanden te zien met vroeger of verder. Welkom om mijn gedachten te lezen en erop te reageren!” Deze blog is te vinden op [Kijken met Kolet](#).

Wie graag bijbelverhalen voor de kleine kinderen wil, kan die vinden op [wekelijks Bijbelverhaal](#).

Daarnaast kan je ook nog een [podcast](#) van haar beluisteren op Kerknet over 'La Tendresse' en 'David ontdekt de wereld'.

Wie zegt gij dat Ik ben?

In deze vraag van Jezus: “Gij, wie zegt gij dat Ik ben?” (Mt. 16, 15; Mc. 8, 29; Lc. 9, 20) hoor ik niet enkel: “Wie is Jezus Christus?”, maar ook en vooral: “Wie is Hij voor jou?”.

De vraag: “Wie is Hij toch?” loopt als een rode draad doorheen de vier evangeliën en het zoeken naar een antwoord loopt sindsdien door tot op onze dagen. En hoezeer mensen al gepoogd hebben en nog pogen om daarop te antwoorden, toch zal men er nooit in slagen om van Hem nu eens duidelijk te zeggen: “Kijk, Hij is dit of Hij is dat”, zoals men evenmin van het Rijk Gods kan zeggen: “Kijk, hier is het of: daar is het. Want het Rijk Gods is midden onder U” (Lc. 17, 21). Immers Jezus laat zich niet onder een formule of visie of verwoording vangen; want Hij is altijd MEER en ANDERS! Hij is letterlijk on-uit-sprekelijk, on-zegbaar! Maar Hij is midden onder ons. “Midden onder U staat Hij die gij niet kent” (Jo. 1, 26).

Ik kan Jezus maar leren kennen en pogen te zeggen: “Kijk, dit is Jezus voor mij”, WANNEER en IN DE MATE dat ik door Hem zo geboeid ben, ja, gegrepen ben, dat Hij een stuk van mijn leven geworden is (zoals verliefden voor elkaar) EN dat zijn blijde boodschap echt iets van mezelf geworden is, een woord bewaard in mijn hart en gerealiseerd door mijn leven. Gelukkig krijg ik een heel leven om met Jezus kennis te maken en om zijn volgeling te zijn. De leerlingen van Jezus waren ongeveer drie jaren bij Hem en... ze kenden Hem nog niet.

Al doende leert men Jezus kennen. Jezus moet ‘gedaan’ worden, ‘beleefd’ worden. Dan komt Hij ook tot leven, midden onder ons.

Hopelijk zal ik eens aan Jezus volmondig het antwoord kunnen geven, dat Petrus Hem gaf: “Gij zijt de Christus” (Mc.) of “de Gezalfde van God” (Lc.) of “de Christus, de Zoon van de levende God” (Mt.) en dit niet alleen met de mond, maar met heel mijn wezen, in woord en daad. Akkoord, dit is gemakkelijker gezegd, dan gedaan.

Met Jezus’ bergrede (Mt. 5, 1-12) als charter en met zijn geringsten (Mt. 25, 40) als uitverkoren broeders en zusters, wil ik mij in de kracht van ‘de Geest van de verrezen Heer’ daad-werkelijk inzetten voor gerechtigheid, vrede en heelheid van de schepping. Immers, vooral in het gelaat van de gekneusde mede-mens, in de kreten van een volk om bevrijding en recht, alsook in het kreunen en kraken van ons ecologisch milieu, dààr laat Hij zich horen en zien; dààr wil ik Hem ontmoeten. Zal ik Hem steeds herkennen?...

Dit is een fragment uit het boek ‘Eerst geloven, dan zien’ van Mark Cornelis

Foto en gedicht ingestuurd door Zr. Rosa Olaerts

PAPAVERS

En weer zijn de papavers daar,
de bloemen uit mijn dromen –
en niemand weet er hoe en waar
ze plots weer zijn gekomen,

maar hevig-rood straalt blij hun klee
en trilt in zon of regen,
opdat geen mens ook maar vergeet
de dagen en hun zegen.

Want alles is gegeven hier:
de zon en ook de wolken,
al ademt vreugde door een kier,

zo plots komt pijn vertolken
hoe broos en vluchtig elk plezier
de levensstroom doet kolken.

Adeleyd